

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie W.G. i Z.B. oskarżonych z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 27 lipca 2023 r. zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 marca 2023 r., sygn. IX Kz 1272/21 – IX WKK 16/23 o odmowie przyjęcia kasacji z dnia 17 marca 2023 r. od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. IX Kz 1272/21 wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zażalenia nie uwzględnić, zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 29 września 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie wydał postanowienie w sprawie II K 251/21, mocą którego umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. postępowanie karne przeciwko W.G. i Z.B. o czyn z art. 288 § 1 k.k. - zarzucony subsydiarnym aktem oskarżenia. Po rozpoznaniu zażaleń wniesionych na to postanowienie, Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. IX Kz 1272/21 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W dniu 21 marca 2023 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynęła kasacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego skierowana przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego.

Zarządzeniem z dnia 28 marca 2023 r., sygn. IX Kz 1272/21 – IX WKK 16/23 Przewodnicząca IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie odmówiła przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Na to zarządzenie zażalenie wniosła pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wydanego zarządzenia, a to art. 120 k.p.k. przez jego niezastosowanie oraz naruszenie przepisów postępowania karnego przez pozbawienia strony możliwości obrony przed sądem jej praw gwarantowanych ustawą i Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, art. 45 ust. Konstytucji RP oraz art. 77 Konstytucji RP. Podnosząc te zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazania kasacji do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Trafnie podniesiono w zaskarżonym zarządzeniu, że zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Oznacza to, że stronom nie przysługuje kasacja od innych niż postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. prawomocnych postanowień sądu odwoławczego, nawet jeżeli kończyłyby one postępowanie (D. Świecki, w: Kodeks postępowania karnego. Tom II Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2022, teza 7 do art. 519 k.p.k.; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 stycznia 2021 r., II KZ 46/20, z dnia 30 marca 2022 r., V KK 112/22). W świetle jednoznacznego brzmienia art. 519 k.p.k. i prezentowanych zapatrywań prawnych, oczywiste jest, że stronom nie przysługuje kasacja od postanowienia sądu odwoławczego utrzymującego w mocy wydane na posiedzeniu postanowienie o umorzeniu postępowania karnego.

Możliwość zaskarżenia tego rodzaju orzeczeń wskazana jest dla podmiotów szczególnych w trybie art. 521 k.p.k.

Wskazać nadto należało że wbrew wywodom skarżącej w sprawie tej nie zostało naruszone prawo strony do sądu, gdyż sprawa była rozpoznawana w dwóch instancjach sądowych (na skutek wniesionego środka odwoławczego), z udziałem stron procesu oraz przy zachowanych regułach procesu karnego. Zatem prawo do publicznego wymiaru sprawiedliwości i rzetelnego procesu nie zostało naruszone. Tym samym został zrealizowany obowiązek zapewnienia stronie odpowiednich środków prawnych umożliwiających dochodzenia danego prawa przed sądami polskimi.

W końcu wskazać również należało, że trafnie w zaskarżonym zarządzeniu podniesiono, iż wobec odmowy przyjęcia kasacji nie należało wzywać skarżącego do uzupełnienia braku formalnego kasacji.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

(J.D.)

[ał]